

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudcem JUDr. Petrem Poláchem v právní věci žalobce: **Y. A.**, nar., státní příslušnost, v České republice bytem, zast. Mgr. Tomášem Císařem, advokátem se sídlem Vinohradská 22, Praha, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem Nad Štolou 936/3, Praha 7, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 22.2.2016 č.j. MV-150288-9/OAM-2015,

t a k t o :

- I. Žaloba **se zamítá**.
- II. Žalobce **nemá** právo na náhradu nákladu řízení.
- III. Žalované **se nepřiznává** právo na náhradu nákladů.
- IV. Tlumočnickovi H. A., bytem N. P. 1715, B., se přiznává odměna za tlumočnický úkon ve výši 788 Kč, která mu bude vyplacena do 30- ti dnů od právní moci tohoto rozsudku z účtu Krajského soudu v Brně.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

Shora specifikovaným rozhodnutím bylo zamítnuto odvolání žalobce a potvrzeno rozhodnutí Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké Policie, Příjímací středisko Zastávka ze dne 10.9.2015, č.j. CPR-13922/ČJ-2015-931200- SV (dále jen rozhodnutí správního orgánu I. stupně). Rozhodnutím správního orgánu I. stupně bylo žalobci dle § 119 odst. 1 písm. c) bod 2 zák. č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců (dále jen zákon o pobytu cizinců) uloženo správní vyhoštění a doba, po kterou mu nelze umožnit vstup na území členských států Evropské unie, byla stanovena na dobu 1 roku.

II. Žaloba

Žalobce namítal, že zcela zásadní pochybení v činnosti správních orgánů je nutno spatřovat v nedostatečně zjištěném stavu věci dle § 3 zák. č. 500/2004 Sb., správní řád (dále jen „správní řád“). Pochybení je třeba spatřovat v nesprávném posouzení otázky přiměřenosti rozhodnutí o správním vyhoštění ve vztahu k porušené povinnosti a rovněž tak soukromému a rodinnému životu žalobce, potažmo jeho manželky, potomků a i posouzení zásahu do jeho života. Žalobce má na území ČR celou svou rodinu. Pobývá zde se svou manželkou a rovněž se svými třemi potomky. Aktuálně není v kontaktu s rodinnými příslušníky na území domovského státu, který opustil již před 5 lety. V ČR žijí i jeho bratři, přičemž celá rodina mimo jeho manželky má na území ČR povolen legální pobyt. Absence náležitého posouzení přiměřenosti rozhodnutí byla přitom opakovaně namítána i ve správním řízení, avšak správní orgány jeho námitky přešly jen s odkazem na jeho nelegální pobyt na území ČR. Posouzení přiměřenosti vyhoštění nelze spojovat jen s otázkou nelegálnosti pobytu. K otázce přiměřenosti napadeného rozhodnutí odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu (dále jen NSS) ze dne 22.1.2009, č.j. 1 As 39/2007-72. Mj. z něj plyne, že v případě nepřiměřenosti dopadu do soukromého a rodinného života účastníka řízení je správní orgán povinen rozhodnutí o správním vyhoštění nevydat. Žalobce odkázal i na čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod. Pobyt bez platného oprávnění jistě není správný, ale žalobce svým jednáním neporušuje národní bezpečnost, veřejnou bezpečnost, hospodářský blahobyt. Uložení správního vyhoštění ani není nutné z hlediska předcházení nepokojům a zločinnosti, ochrany zdraví, morálky nebo práv a svobod druhých a tudíž je jednoznačně na místě zohlednit zájem na ochraně soukromého a rodinného života, oproti jeho krátkodobému pobytu bez víza. Žalobce dále zmínil i Úmluvu o právech dítěte. Rozhodnutí o správním vyhoštění by tedy bylo zcela nepřiměřeným zásahem do soukromého a rodinného života všech rodinných příslušníků, a to nejenom vzhledem k jejich pevným sociálním a rodinným vazbám k území ČR, ale především v souvislosti s intenzitou tvrzeného porušení právních předpisů, neboť všechny jeho problémy byly vždy spojeny s otázkou pobytu na území ČR. Pokud by mu byl povolen, pak není důvod očekávat, že by porušoval zájmy ČR. Žalovaný proto přecenil intenzitu jeho jednání a ohrožení veřejného zájmu. Žalobce odkázal na rozhodnutí Městského soudu v Praze sp. zn. 10 Ca 138/2007 a 7 Ca 81/2007 či rozhodnutí NSS 1 As 38/2007 a 4 As 75/2006.

Žalobce dále namítal nedostatečně zjištěný stav věci v závazném stanovisku, které posuzuje možnost bez újmy vycestovat do domovského státu. V průběhu správního řízení opakovaně poukazoval na svůj etnický původ a křesťanské vyznání. Osud křesťanů v muslimské zemi (Alžírsko) je velice složitý, mnohdy jsou pronásledováni a potýkají se s rozsáhlou persekucí. Správní orgán I. stupně ani žalovaný se tím nezabývali, toliko odkázali na možnost pobytu v zemi původu a předchozí pobyt žalobce, aniž by se skutečně věcně zabývali, zda mu na území domovského státu nehrozí pronásledování. Žalobce rovněž v této souvislosti namítal, že žalovaný sice zopakoval odvolací námitky, avšak se jim řádně nezabýval. Takovým postupem porušil povinnost své rozhodnutí řádně odůvodnit (odkázal na rozsudek NSS č.j. 8 Afs 75/2005-130).

III. Vyjádření žalované

Žalovaná ve svém vyjádření především odkázala na rozhodnutí správního orgánu I. stupně a žalovaného, které obsahuje velmi podrobné zdůvodnění. Dle žalovaného podanou žalobou nebylo zpochybněno jeho rozhodnutí. Z obsahu správního spisu je zřejmé, že žalobce se dne 27.4.2015 dostavil do PřS cizinců Zastávka s úmyslem podat žádost o udělení mezinárodní ochrany z důvodu legalizace pobytu, přičemž jeho žádosti nebylo vyhověno. Bylo zjištěno, že žalobci nebylo uděleno vízum či jiné oprávnění k pobytu na území ČR a ani o něj nepožádal, čímž vědomě porušil předpisy ČR. Z tohoto důvodu s ním bylo zahájeno řízení o správním vyhoštění. Žalobce i jeho manželka věděli, že jejich pobyt na území ČR je nelegální. Opakovaně vydané závazné stanovisko je správné a v souladu se zákonem a s přihlédnutím ke všem okolnostem případu. V této souvislosti je třeba i zmínit to, že žalobce společně s manželkou neúspěšně žádali o udělení mezinárodní ochrany ve Francii. Je zřejmé, že mu v zemi původu žádné ohrožení z azylově relevantních důvodů, včetně pronásledování a diskriminace, nehrozí. Žalobce, jeho synové a bratři jsou již plnoletí, žijí svým životem, proto se ze strany žalovaného ani nemůže jednat o narušení jejich soukromého či rodinného života. Touto otázkou se žalovaný v rozhodnutí podrobně zabýval. V průběhu správního řízení bylo rovněž zjištěno, že v domovském státě žije jeho syn a další dcera, žalobce po odjezdu z Alžírsko samostatně žil ve Francii. Žalovaný i správní orgán I. stupně postupovali v souladu se zákonem i mezinárodními závazky ČR.

IV. Jednání před soudem

Žalobce při jednání uvedl obdobnou argumentaci jako v žalobě. Zdůraznil, že v posuzovaném případě se jedná o nepřiměřený zásah do jeho soukromého a rodinného života. Nemělo být proto vydáno rozhodnutí o správním vyhoštění, ale toliko výjezdní příkaz dle § 50 zákona o pobytu cizinců.

Žalovaný při jednání uvedl obdobné skutečnosti jako ve svém vyjádření. Zdůraznil, že v posuzovaném případě i dle mezinárodních úmluv bylo zcela namístě rozhodnutí o správním vyhoštění vydat.

Žalobce navrhl provedení důkazu svou účastnickou výpovědí, svědeckou výpovědí své manželky a jednoho ze synů. Žalobce měl možnost se k věci vyjádřit jako účastník, přičemž především odkázal na skutečnosti uvedené jeho právním zástupcem. Soud navržené důkazy neprovedl, neboť je pro posouzení věci nepovažoval za důvodné, což plyne i z jeho odůvodnění, zejména v části, kde se zabývá zásahem do soukromého a rodinného života žalobce.

V. Posouzení věci krajským soudem

Napadené rozhodnutí žalovaného krajský soud přezkoumal v řízení podle části třetí, hlavy druhé, dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), v mezích uplatněných žalobních bodů, ověřil přitom, zda rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (ex off), a vycházejí ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodnutí žalovaného správního orgánu, dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.

První žalobní námitka se týkala zásahu do soukromého a rodinného života. Dle § 119 a odst. 2 zákona o pobytu cizinců *rozhodnutí o správním vyhoštění podle § 119 nelze vydat, jestliže jeho důsledkem by byl nepřiměřený zásah do soukromého nebo rodinného života cizince*. Podle § 174 a téhož zákona *při posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí podle*

tohoto zákona správní orgán zohlední zejména závažnost nebo druh protiprávního jednání cizince, délku pobytu cizince na území, jeho věk, zdravotní stav, povahu a pevnost rodinných vztahů, ekonomické poměry, společenské a kulturní vazby navázané na území a intenzitu vazeb ke státu, jehož je cizinec státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, ke státu jeho posledního trvalého bydliště. V případech, v nichž je posouzení možného porušení práva na respektování rodinného či soukromého života cizince v důsledku jeho nuceného vycestování, je dále třeba vycházet z judikatury Evropského soudu pro lidská práva (dále jen „ESLP“) vztahující se k čl. 9 Úmluvy o ochraně lidských práva a základních svobod (dále jen „Úmluva“). Judikatura ESLP za rodinu ve smyslu čl. 8 Úmluvy považuje v první řadě vztah mezi manželi a mezi rodiči a nezletilými dětmi. Rodinný život zahrnuje i vztahy mezi dalšími příbuznými, u těchto vztahů však již existence rodinného života není předpokládána, ale bude záviset na všech okolnostech případu, zda mezi osobami existují skutečně „blízké osobní vazby“ (srov. Kmec, J. et al. *Evropská úmluva o lidských právech. Komentář*. 1. vydání. Praha: C. H. Beck, 2012, str. 872-873; dále jen „Komentář k Úmluvě“). Ve věcech vyhoštění pak Evropský soud pro lidská práva zaujímá ještě užší pohled na existenci rodinného života. Zde je omezen zpravidla na „jádro rodiny“ (věc *S. proti Lotyšsku*, rozsudek velkého senátu ze dne 9. 10. 2003, č. 48321/99, § 94). Například ve věci *A. W. Khan proti Spojenému království* (rozsudek ze dne 12. 1. 2010, č. 47486/06, § 32) Evropský soud pro lidská práva neuznal existenci rodinného života mezi dospělým dítětem a jeho rodiči z důvodu neprokázání „dostatečné míry závislosti“ (*a sufficient degree of dependence*; stěžovatel zde tvrdil existenci různých zdravotních obtíží u celé rodiny, neprokázal však, že by byl jedinou osobou, která by se nutně musela starat o svou matku a své bratry. Navíc nedoložil, že zdravotní problémy jeho příbuzných jsou natolik závažné, aby jej zcela zaměstnaly).

Širší pojem oproti „rodinnému životu“ představuje „soukromý život“. Judikatura ESLP se totiž při jeho výkladu neomezuje pouze na oblast týkající se samotného jednotlivce. Respektování soukromého života musí dle ESLP zahrnovat do určité míry také právo na vytváření a rozvíjení vztahů s ostatními lidmi. Garance poskytované čl. 8 Úmluvy tedy mají zajistit bez vnějších zásahů rozvoj osobnosti každého jednotlivce ve vztahu s dalšími lidskými bytostmi (Komentář k Úmluvě, str. 868-869; rozsudek ze dne 24. 2. 1998, *Botta proti Itálii*, č. 21439/93, § 32; obdobně rozsudek velkého senátu ze dne 10. 4. 2007, *Evans proti Spojenému království*, č. 6339/05, § 71).

Práva vyplývající z čl. 8 Úmluvy však nejsou absolutní a je zde prostor pro vyvažování protichůdných zájmů cizince a státu. Judikatura ESLP v této souvislosti zohledňuje zejména: (1) rozsah, v jakém by byl rodinný nebo soukromý život narušen, (2) délku pobytu cizince ve smluvním státě, který hodlá cizince vyhostit, (3) rozsah sociálních a kulturních vazeb na tento stát, (4) existenci nepřekonatelné překážky k rodinnému či soukromému životu v zemi původu, např. nemožnost rodinného příslušníka následovat cizince do země jeho původu, (5) „imigrační historii“ cizince, tedy porušení pravidel cizineckého práva v minulosti, (6) povahu a závažnost porušení veřejného pořádku či trestného činu spáchaného cizincem (viz např. rozsudek velkého senátu ze dne 18. 10. 2006, *Üner proti Nizozemsku*, č. 46410/99, § 57-58, a rozsudky ze dne 31. 1. 2006, *Rodrigues da Silva a Hoogkamer proti Nizozemsku*, stížnost č. 50435/99, § 39, či ze dne 28. 6. 2011, *Nunez proti Norsku*, stížnost č. 55597/09, § 70). Všechna uvedená kritéria je třeba posoudit ve vzájemné souvislosti a porovnat zájmy jednotlivce na pobytu v dané zemi s opačnými zájmy státu, např. nebezpečím pro společnost či ochranou veřejného pořádku. (k tomu srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. července 2013 obdobně viz například rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 5. 3.

2013, č. j. 8 As 118/2012 – 45, nebo rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 20. 2. 2007, č. j. 10 Ca 330/2006 – 89, publikovaný pod č. 1230/2007 Sb. NSS).

Správní orgán I. stupně zdůvodnil ve svém rozhodnutí přiměřenost vyhoštění žalobce z hlediska zásahu do jeho soukromého a rodinného života následujícím způsobem. Konstatoval, že žalobce má v ČR tři dospělé syny ve věku 31, 26 a 23 roků. Další syn a dcera žijí v Alžírsku, přičemž dcera je provdaná, má svou rodinu, syn studuje. Žalobce není na svých dospělých dětech v České republice zásadním způsobem závislý. Tento názor správního orgánu podporuje i jednání žalobce, který v roce 2011 požádal o mezinárodní ochranu ve Francii, ačkoliv jeho dospělí synové již tehdy žili v ČR. Do ČR přicestoval až poté, co byla jeho žádost o mezinárodní ochranu zamítnuta. V Alžírské republice žijí jeho další dospělé děti, které se mohou o žalobce postarat stejně jako děti žijící v ČR. Nic nebrání zpětné integraci žalobce v zemi původu. Žalovaný k tomu rozhodnutí doplnil, že cizinec v řízení uváděl důvody, které mu brání ve vycestování, tj. prodej majetku v zemi původu, přání zůstat v ČR se syny, kteří k němu mají vyživovací povinnosti, obavy z možného znevýhodňování z důvodu vyznání, snahu o získání hmotného zabezpečení od příbuzných na území ČR a vzájemný citový vztah se syny. Tyto okolnosti byly vzaty v úvahu, avšak manželka, jejich děti ani další příbuzní nejsou občany ČR. Realizace jejich rodinného a soukromého života tak není niterně spojena s jejím územím. Může být uskutečňována v takovém státě, kde si všichni budou schopni zajistit legální pobyt. Žalobce je v produktivním věku, jeho zdravotní stav je dobrý. V ČR nevlastní žádný majetek, nemůže zde legálně pracovat, finanční zabezpečení rodiny je zajišťováno z prostředků, které si sebou přivezl a z peněžních a věcných darů příbuzných. Ty však mohou být poskytnuty i mimo území ČR. Osobní, společenské ani kulturní vazby, které by mu bránily ve vycestování, na území s výjimkou rodinných příslušníků nenavázal a jeho manželka nemá oprávnění k pobytu. Rozpory shledala žalovaná v jeho tvrzení o nemožnosti vycestování do země původu, kde již nic nemá a kde by se o něj nikdo nepostaral. Po jeho odjezdu z Alžírska tam jeho manželka společně se dvěma syny, z nichž jeden studoval, setrvala ještě další dva roky. I v této době museli někde bydlet a někdo je finančně zajišťoval. Žalobce nezmínil, zda se o ně starala jeho dcera nebo příbuzná, ale není pravdivé tvrzení, že v případě návratu by byli zcela sami a neměli se na koho obrátit. Žalovaný rovněž uvedl, že žalobce až v situaci, kdy u za vědomé opakované porušení právního řádu ČR má být uloženo správní vyhoštění, se odvolává na hluboké city vážící se k jeho rodinným příslušníkům. Takové jednání považuje žalovaný za zcela účelové. Rodinné vazby žalobce nebudou necitelně a nespravedlivě zpretrhány, neboť po tuto přechodnou dobu, stejně jako mnoho let předtím, mohou členové rodiny žít v rozdílných státech a být v telefonickém kontaktu. Příbuzní zajišťující materiální potřeby žalobce vzali na sebe tento závazek obětavě a dobrovolně, avšak nikoliv z nezbytnosti vyřešit jeho hmotnou nouzi. Po svém odjezdu do Alžírska bez potíží vedl samostatnou domácnost ve Francii, později se svou manželkou. S příbuznými v ČR byl v telefonickém kontaktu a jejich vztahy to nijak nenarušilo.

Výše zmíněné odůvodnění zásahu do rodinného a soukromého života žalobce shledal zdejší soud dostatečným a v souladu se zákonem. Jde-li o rozsah narušení rodinného života podle výše citované judikatury ESLP musí v případech obdobných tomu nyní posuzovanému (kdy žalobce nemá na území ČR legálně pobývací manželku, ani nezletilé děti, toliko jeden ze synů žalobci a jeho manželce poskytl byt, případně on a další dva synové a bratři žalobce jej i jeho manželku finančně podporují a navštěvují se) přistoupit další mimořádné okolnosti, aby bylo možné hovořit o existenci skutečně blízkých osobních vazeb, dotčené osoby v zemi, z níž má být vyhoštěna. Žádné takové zvláštní okolnosti však na žalobcově případě zdejší soud nespatřuje. Důsledkem správního vyhoštění jistě bude narušení jeho vazeb a kontaktů

s jeho příbuznými žijícími v ČR, kteří zřejmě neuvažují o návratu do Alžíru, a dojde tak k určitému zásahu do jeho soukromého života, ale tato skutečnost sama o sobě nepředstavuje porušení práv garantovaných čl. 8 Úmluvy. Pokud žalobce namítá, že je na svých dětech a finančně závislý, pak lze uvést, že nic nebrání jeho dětem, aby ho finančně podporovaly i po případné realizaci jeho správního vyhoštění. Ohledně jeho manželky nedojde k zásahu do rodinného života, neboť i ji bylo uděleno správní vyhoštění a svůj společný život mohou realizovat v Alžíru. S dětmi a bratry může být žalobce po přechodnou dobu v telefonickém kontaktu a po uplynutí doby správního vyhoštění opětovně legálně přicestovat na návštěvu za příbuznými do ČR, případně se pokusit dosáhnout jinou formu povoleného pobytu na území ČR. Stejně, jak tomu bylo, v roce 2000, 2009 a 2010. V Alžíru pak mají dalšího syna, který tam studuje universitu a rovněž i dceru, se kterou se žalobce dle tvrzení nestýká. Se synem je v pravidelném telefonickém kontaktu a ten by mu mohl v zemi původu poskytnout potřebnou podporu a pomoc. Finančně by jej přitom i nadále mohli podporovat jeho děti a bratři, a to i po realizaci správního vyhoštění. Při jednání žalobce argumentoval i skutečností, že má na území ČR vnuky, avšak tato skutečnost nebyla prokázána.

Soud rovněž k věci uvádí, že zdravotní stav žalobce je dobrý, na území ČR má především vazby rodinné. Neuvedl, že by k území ČR navázal nějaké významné společenské a kulturní vazby. K délce pobytu žalobce na území ČR lze rovněž uvést následující. Žalobce pobýval na území ČR neoprávněně od října roku 2013. Pobyt se pokusil zlegalizovat žádostí o mezinárodní ochranu dne 27.4.2015. Vazby, které si cizinec na území vytvoří, pokud zde žije legálně, jsou z povahy věci odlišné od vazeb, které si vytvoří, pokud je jeho pobyt neoprávněný a bere v úvahu, že tento pobyt může být kdykoli ukončen (tento faktor hraje významnou roli rovněž v judikatuře ESLP, srov. rozsudek z 28. 6. 2011 ve věci *Nunez proti Norsku*, č. 55597/09, § 70; viz též Komentář k Úmluvě, str. 958). V posuzovaném případě žalobce od počátku pobýval na území ČR neoprávněně a musel tedy počítat s tím, že jeho pobyt může být kdykoliv ukončen. Je rovněž zřejmé, že žalobce byl schopen samostatného pobytu mimo zemi původu i ČR, neboť ve Francii pobýval od roku 2011 do září roku 2013, když žádal o mezinárodní ochranu. Do ČR přijel nelegálně teprve poté, co mu Francie mezinárodní ochranu neudělila, a to přestože jeho děti i bratři v době řízení o jeho žádosti žili v ČR.

Ačkoliv tak bylo žalobci správní vyhoštění uloženo toliko z důvodu neoprávněného pobytu na území ČR bez víza nebo platného povolení k pobytu a žádného závažnějšího porušení veřejného pořádku se nedopustil, zdejší soud z výše uvedených důvodů neshledal, že by správní vyhoštění představovalo nepřiměřený zásah do práva na rodinný nebo soukromý život žalobce.

Další námitka směřovala proti nedostatečně zjištěnému stavu ve vztahu k závaznému stanovisku k jeho možnosti bez újmy vycestovat do domovského státu. Z obsahu správního spisu soud zjistil, že v posuzovaném případě bylo dvakrát vydáno závazné stanovisko odboru azylové a migrační politiky Ministerstva vnitra České republiky ze dne 19.5.2015, č.j. CPR-13992/ČJ - 2015-931200- SV a ze dne 3.8.2015, č.j. CPR-13992-31/ČJ-2015-931200- SV. Obě závazná stanoviska potvrdil Ministr vnitra ČR svým závazným stanoviskem k možnosti vycestování cizince ze dne 13.1.2016, č.j. MV-160531-2/OAM-2015. Dle § 120 a odst. 1 zákona o pobytu cizinců *policie v rámci rozhodování o správním vyhoštění podle § 119 a 120 je povinna si vyžádat závazné stanovisko ministerstva, zda vycestování cizince je možné (§ 179); to neplatí, rozhoduje-li policie o správním vyhoštění při vycestování cizince na hraničním přechodu a cizinec výslovně uvede, že jeho vycestování je možné.* Podle § 179 odst. 1 zákona o pobytu cizinců *vycestování cizince není možné v případě důvodné obavy, že pokud*

by byl cizinec vrácen do státu, jehož je státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, do státu svého posledního trvalého bydliště, by mu hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy podle [odstavce 2](#) a že nemůže nebo není ochoten z důvodu takového nebezpečí využít ochrany státu, jehož je státním občanem, nebo svého posledního trvalého bydliště. Podle odstavce 2 téhož ustanovení za vážnou újmu se podle tohoto zákona považuje *a) uložení nebo vykonání trestu smrti, b) mučení nebo nelidské či ponižující zacházení nebo trestání, c) vážné ohrožení života nebo lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situacích mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu, nebo d) pokud by vycestování cizince bylo v rozporu s mezinárodními závazky České republiky.* Soud k věci uvádí, že žalobce opakovaně zemi původu opouštěl a zase se tam vracel zpět. Jednalo se například o roky 2000, 2009 a 2010, kdy byl na návštěvě u příbuzných v ČR. Do ČR přicestoval na základě platného víza. Žalobce neuvedl, že by mu v Alžírsku hrozil trest smrti či mučení nebo nelidské nebo ponižující zacházení nebo trestání. Tvrdil, že v Alžírsku jsou porušována jeho práva, neboť je berber a křesťan. S vírou má problémy. V Alžírsku byl truhlářem, ale nechtěli u něj pracovat místní lidé a nechtěli by ani kupovat jeho výrobky. Rovněž uvedl, že probíhaly provokace k jeho křesťanské osobě, házeli mu kameny do oken. Místní policie to neřešila. Stěžoval si i na místních úřadech, ale ani zde nebyla jeho situace řešena. Na území ČR naposledy přicestoval v roce 2010 a v době platnosti víza v roce 2011 odcestoval do Francie, kde požádal o azyl. Z výpovědi manželky žalobce plyne, že tato zůstala po odjezdu svého manžela v Alžírsku a ještě v roce 2012 se zúčastnila svatby své dcery. K důvodem bránícím ve vycestování z ČR do Alžírska uvedla, že by tam vzhledem ke svému náboženství byla sama. Byla by izolovaná, ostatní jsou muslimové, ona je křesťanka. Když nepůjde do mešity, je zcela izolovaná od ostatních. Dle názoru soudu ze skutečností sdělených žalobcem i při porovnání s tím, co uvedla jeho manželka, nelze dospět k závěru, že by mu v Alžírsku hrozilo jednání dosahující intenzity vážné újmy dle § 179 odst. 2 zákona o pobytu cizinců. Takové skutečnosti pak neplynou ani ze zpráv o zemi původu, jimiž disponuje zpracovatel závazného stanoviska Ministerstva vnitra, odbor azylové a migrační politiky (např. Výroční zpráva Amnesty International 2014/2015). Žalobce pak ani při jednání k důkazu nenavrl žádný dokument, který by prokazoval, že běžní křesťané jsou v Alžírsku vystaveni mučení, nelidskému nebo ponižujícímu zacházení nebo trestání. Nelze ani nezmínit, že žalobce i jeho manželka požádali o mezinárodní ochranu ve Francii, avšak azyl jim nebyl přiznán. I z kontextu celé výpovědi žalobce je zřejmé, že jeho snaha zůstat v ČR je jednoznačně odvozoována především od toho, že jejím území legálně pobývá více členů jeho rodiny a v Alžírsku se již nemá kam vrátit, neboť vše prodal.

Soud dále k věci uvádí, že správní vyhoštění je tedy svým obsahem rozhodnutím nikoli sankční povahy, ale toliko správním rozhodnutím, které obsahově vyjadřuje zájem státu na tom, aby se jím dotčený cizinec na území státu nezdržoval (k tomu srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 10. 2004, č. j. 5 Azs 125/2004 - 54, publikovaný pod č. 864/2006 Sb. NSS, nebo rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 7. 2005, č. j. 5 Azs 94/2005 - 52, publikovaný pod č. 1164/2007 Sb. NSS). Tato v zásadě preventivní podstata správního vyhoštění má svůj význam zejména z hlediska zavinění cizince, které není třeba prokazovat a při ukládání správního vyhoštění se vychází z toho, že naplnění určité skutkové podstaty znamená pro stát automaticky nutnost nařídit cizinci, aby opustil území České republiky a zakázat mu pobyt na území České republiky i po určitou v rozhodnutí stanovenou dobu v budoucnu. To potvrzuje i judikatura Nejvyššího správního soudu, který např. v rozsudku ze dne 22. 7. 2010, č. j. 9 As 5/2010 - 74, publikovaném pod č. 2129/2010 Sb. NSS, poukázal na to, že: „... policie cizinci vydá rozhodnutí o správním vyhoštění až na 10, 5 či 3 roky vždy, nastane-li některá ze skutkových situací předvídaných v ustanovení § 119 odst. 1“.

V posuzovaném případě lze jako zmíněnou skutkovou situaci označit pobyt žalobce na území České republiky v období od října 2013 do 27. 4. 2015 (podání žádosti o mezinárodní ochranu), ač k němu nebyl oprávněn. Za této situace tedy byly splněny podmínky pro vydání rozhodnutí o správním vyhoštění podle § 119 odst. 1 písm. c) bod 2 zákona o pobytu cizinců. Jak plyne z výše uvedeného tak žalovaný i správní orgán I. stupně posoudili přiměřenost rozhodnutí o správním vyhoštění z pohledu žalobcem namítaného zásahu do soukromého a rodinného života a posoudili i další relevantní skutečnosti. I soud shledal uložené správní vyhoštění jako přiměřené a proto nebylo ani možné vyřešit situaci žalobce toliko udělením výjezdního příkazu dle § 50 zákona o pobytu cizinců, tj. dokladu, který z moci úřední uděluje policie, příp. Ministerstvo vnitra, nastane-li skutečnost související se skončením pobytu cizince předvídaná v § 50 odst. 1 zákona o pobytu cizinců, jak namítal žalobce u jednání.

Soud k věci závěrem uvádí, že žalovaný se zabýval odvolacími námitkami žalobce a soud neshledal jeho rozhodnutí z toho důvodu nepřezkoumatelným, jak bylo namítáno. Správní orgán I. stupně i žalovaný se tedy poměrně podrobně zabývali možným zásahem do soukromého a rodinného života žalobce a jejich rozhodnutí nelze považovat za nepřezkoumatelné.

VI. Náklady řízení

Výroky II. a III. o náhradě nákladů řízení jsou odůvodněny ustanovením § 60 odst. 1 s.ř.s., když úspěšnému žalovanému nevznikly náklady řízení nad rámec jeho běžné úřední činnosti a žalobce nebyl v řízení úspěšný, pročez nemá právo na náhradu nákladů řízení. Soudem ustanovenému tlumočnickovi přiznal soud dle § 17 vyhl. č. 36/1967 Sb. odměnu za jednu hodinu tlumočení při jednání a cestovné za jízdu vlakem z Berouna a zpět (výrok IV.).

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 3. května 2016

JUDr. Petr Polách, v.r.
samosoudce

Za správnost vyhotovení:
Karolina Marešová